

CHƯƠNG V:

Thể Tần dừng xe trước ngôi nhà hai tầng đồ sộ. Cô mở quyển sổ xem lại địa chỉ, rồi nhìn thoáng vào trong. Chẳng lẽ đây là nhà của Hải Đăng. Cô mang máng mình đã đến đây một lần. Thật ra cô không biết hắn ở đâu, chỉ nhờ tổng đài phăng ra địa chỉ từ số điện thoại của hắn. Cô không ngờ hắn có một gia sản như vậy. Thảo nào, ba cứ luôn ca ngợi hắn là thần tượng tuổi trẻ. Thật đáng xấu hổ.

Cánh cổng lớn đóng im im nhưng cửa nhỏ lại mở toang. Có một chiếc xe dựng trên lối đi. Thể Tần mạnh dạn dắt xe vào. Cô nhìn khoảng sân. Không thể lầm lẫn được. Cô đã đến đây với Tường Phương và Bách Thắng, trong tối sinh nhật của bạn anh. Thật lạ, cô cứ nhớ in chủ nhân của bữa tiệc ấy không phải là Hải Đăng, mà cô chỉ gặp hắn ở vườn kiềng với câu chuyện. Thể Tần lắc đầu không muốn nhớ nữa.

Cô dắt xe vào sân, rồi đi thẳng vào phòng khách. Nhưng có tiếng nói văng ra làm cô chùn chân lại. Hình như Hải Đăng đang có khách. Lại là một cô bồ nào của hắn. Thể Tần đứng nép vào cửa, nhìn qua khe, hắn cũng đã từng nghe lén chuyện của cô chứ bộ.

Chợt có tiếng quát ra, làm Thể Tần rùng mình. Đúng là giọng của một cô gái:

- Anh không muốn tôi thế này, không muốn tôi thế kia, vậy anh bảo tôi phải làm sao? Nói đi.

Giọng của Hải Đăng cứng rắn:

- Em có thể làm điều gì em muốn, nhưng hãy buông tha ông ta đi. Em đã đi xa quá rồi.

- Thế nào là quá xa? Tôi muốn thế và tôi cứ xin, cho hay không là quyền của ông ta. Tôi đâu có cầm dao bắt ép ông ta đâu.

- Em không làm những thứ đó, chỉ làm những thứ mà bất cứ một phụ nữ sành sỏi nào cũng có thể làm. Anh hiểu rất rõ điều đó. Tha cho ông ta đi Hương, vợ con ông ta như vậy đã đủ rồi.

Cô gái phá lên cười:

- Anh mà cũng biết thương người nữa à? Trời ơi! Tôi có nằm mơ không đấy. Nghe anh nói câu đó, tôi buồn cười đến chết được.

Cô ta ngừng một lát rồi rít lên:

- Thế khi bỏ rơi tôi, anh có nghĩ tôi rất đau khổ không?
- Anh không bỏ rơi em, ngay từ đầu, anh đã nói anh không yêu em rồi mà.

Cô gái quát lên:

- Nếu không yêu tôi, sao anh chịu đi chơi chung với tôi, âu yếm tôi. Những cử chỉ mà anh đối với tôi không là yêu thì là gì?

Không nghe được giọng Hải Đăng trả lời, chỉ có giọng cô nàng hằn học:

- Đồ đểu! Đồ sở khanh! Hứ! Anh không trả lời được câu hỏi của tôi à?
- Em có thể gán cho anh những từ nặng hơn thế nữa, nhưng hãy dừng lại đi. Dừng dùng tuổi trẻ để phá hoại hạnh phúc của gia đình người khác. Cái gì cũng có hậu quả của nó, đó là sự quả báo Em hiểu không?
- Câm miệng đi! Dừng lên mặt đạo đức nữa Hóa ra anh gọi tôi đến chỉ để nói chuyện đó thôi à?

Không nghe Hải Đăng trả lời Giọng cô nàng văng lên đầy cảm xúc:

- Anh làm tôi tưởng... Hứ! Tại sao tôi hy vọng vào một tên đốn mạt như anh chứ. Không cần biết anh là gì của ông tạ Nhưng khi anh đã bảo vệ ông ta thì ông ta sẽ càng khốn đốn với tôi. Hãy chống mắt lên mà xem tôi phá nát gia đình của ông tạ Hoàng Hương này không phải tầm thường đâu.

Cô chột lao ra ngoài Bất ngờ Thử Tần không kịp phản ứng, chỉ đứng đờ người ra nhìn. Cô ta cũng không ngờ khi thấy Thử Tần. Cô ta đứng lại, khoanh tay nhìn Thử Tần từ đầu tới chân, rồi cười khẩy:

- À! Một con nai, mới quen à? Quen lâu chưa vậy cô em?

Thử Tần lúng túng chưa biết nói gì, thì cô ta đã liếc vào trong, rồi chanh chua:

- Cô có biết đó là một tên sở khanh không mà đâm đầu chui vô vậy Khôn hồn thì cao chạy xa bay đi, không thôi mai một khóc hết nước mắt đấy Hứ!

Cô ta liếc Thử Tần một cái, rồi đồng đánh bơ đi. Thử Tần vẫn đứng yên. Sắc đẹp của cô ta làm Thử Tần ngẩn ngơ Cô không phải là nhà quê, nhưng quả thật cô chưa từng thấy ai đẹp như vậy.

Cô còn đang ngẩn ngơ thì Hải Đăng đi ra. Rõ ràng hắn đang bực mình. Hắn hơi cô một cách ngạc nhiên lẫn khó chịu:

- Nãy giờ cô nghe lén chuyện của chúng tôi phải không?

Thê Tần ngắc ngư đứng im. Như nhớ ra, cô héch mặt lên:

- Anh đừng quên là anh đã nghe lén chuyện của chúng tôi. Vậy là hòa đây.

Hải Đăng như không muốn tranh cãi với cô, hấn khoát tay:

- Vào nhà đi.

Thê Tần lững thững đi theo hấn. Vừa đi cô vừa hỏi:

- Đây là nhà anh thật à?

- Thế cô muốn kiếm ai ở đây?

- Dĩ nhiên là tôi tìm anh. Nhưng tôi nhớ lần đó tôi đến đây dự sinh nhật của một người. Ở một người bạn không quen.

Hải Đăng nói cộc lốc:

- Nó là thằng bạn thân. Tôi cho nó mượn nhà để tổ chức sinh nhật.

- Ồ! Anh cũng tốt bụng vậy sao?

Hấn phớt lờ câu hỏi châm chọc của cô, hấn nghiêm nghị:

- Cô đi đâu vậy?

- Tôi đến để trả tiền cho anh.

Hải Đăng nhướng mắt ngạc nhiên, như không tin, nhưng hấn vẫn không nói gì. Hấn ngồi ngửa ra ghế, tỳ tay trên thành ghế, nhìn cô loay hoay mở giỏ. Thê Tần đặt xếp tiền lên bàn. Mặt chột đỏ lên, cô nói lúng túng:

- Tôi biết là... dĩ nhiên bao nhiêu đây không là gì cả. Nó quá nhỏ so với số tiền ba mẹ tôi thiếu anh... Nhưng... nhưng tôi sẽ trả từ từ. Gom góp được bao nhiêu, tôi sẽ trả bấy nhiêu. Có thể anh thấy quá ít... nhưng quả thật tôi chỉ có chừng đó. Anh thông cảm cho tôi.

Hải Đăng không trả lời, chỉ nhìn cô, vẻ mặt hấn kín bưng. Cử chỉ của hấn làm Thê Tần hoang mang. Cô liếm môi, nói một cách cố gắng:

- Nếu trả thế này thì khoảng ba năm. Tôi biết như vậy là thiệt thòi cho anh... Nhưng quả tình... quả thật tôi chỉ có thể gom góp được bao nhiêu đó.

Thấy Hải Đăng không nói gì, cô liếc nhìn hấn, rồi bậm môi đẩy xếp tiền ra giữa bàn, rút rè:

- Đây là mười triệu Anh nhận giùm.

Hắn nghiêng người tới trước, hai tay chống cằm nhìn cô chăm chăm:

- Cô cho tôi là loại người gì vậy?

Thế Tàn hoang mang nhìn hắn. Cô không hiểu hắn muốn nói gì. Cô liếm môi:

- Tôi xin lỗi... có lẽ như thế này là hơi bất lịch sự. Nhưng dù sao... đã mượn thì phải trả. Tôi không muốn ba mẹ tôi nợ anh như thế này, tôi...

Hải Đăng ngắt lời :

- Tiền ở đâu ra vậy?

Thế Tàn ngồi im, đây không phải là việc của hắn. Cô không muốn trả lời Để có được bao nhiêu đó, cô đã lén bán chiếc vòng quý giá nhất của mình, cộng với tiền thưởng và tiền lương. Biết rằng nó quá ít ỏi, nhưng cô muốn chứng minh cho Hải Đăng biết rằng ba mẹ cô không lợi dụng hắn, cả cô cũng vậy.

Không thấy cô trả lời, hắn nhắc lại:

- Ở đâu ra cô có số tiền này?

Thế Tàn hơi khó chịu:

- Bằng cách riêng của gia đình tôi. Anh hỏi làm gì vậy?

- Theo tôi biết thì hiện giờ di Mỹ chỉ xoay sở để đủ sống, chứ không có dư như thế đâu. Nói đi cô xoay sở bằng cách nào vậy?

- Đó là việc của tôi. Chào anh.

Vừa nói xong, cô định đứng lên đi ra cửa Nhưng Hải Đăng đã bước vòng qua, ấn cô ngồi lại.

- Khoan vè. Tôi muốn hỏi cô vài chuyện.

Hắn thân nhiên ngồi cạnh cô, nhìn cô như dò xét. Thế Tàn ngồi nhích ra. Cô định phản ứng cử chỉ gằn gữ như vậy thì hắn lên tiếng:

- Chiếc vòng đâu rồi Cô bán nó rồi phải không?

- Há?

Tự nhiên Thế Tàn rút tay lại Cô không ngờ Hải Đăng có thể quan sát tỉ mỉ như thế. Cô chưa kịp trả lời thì hắn nói một cách áp đảo.

- Đừng giấu Cứ nói thật đi, bất cứ một lời nói dối nào của cô cũng không qua mắt được tôi đâu. Tôi biết nhiều chuyện hơn cô tưởng.

Biết khó mà trốn tránh. Thê Tần miễng cưỡng.

- Vâng tôi bán nó rồi

- Di Mỹ biết không?

- Tôi nói với mẹ là tôi làm mất.

- Chiếc vòng đó không được hai cây đâu. Vậy còn khoản tiền kia?

- Đó là tiền thưởng cộng với tiền lương.

Thê Tần thấy khó chịu vô cùng. Cô không muốn ai hỏi về tiền bạc, nhất là đối với Hải Đăng. Cô mím môi quay mặt đi chỗ khác. Hải Đăng phớt lờ thái độ chống đối của cô:

- Như vậy là cô tự ý làm chuyện này?

- Tôi không muốn mẹ tôi biết, anh đừng nói với ai giùm tôi.

- Tại sao cô làm như vậy?

“Hắn hỏi như hỏi cung ấy”- Thê Tần bực mình nhưng vẫn cố trả lời:

- Tôi không muốn mắc nợ ai cả. Từ đó đến giờ, tôi chưa từng bị như vậy. Anh không hiểu cái cảm giác đó nặng nề ra sao đâu.

- Nhưng tại sao cô lại giấu ba mẹ cô?

Không chịu được, Thê Tần nói thẳng thừng:

- Anh không phải là công an, tôi ghét bị tra gạn lắm, anh biết không?

Hải Đăng điềm nhiên hơi tiếp:

- Có phải cô không còn tin di Mỹ và cô luôn sợ ba cô lợi dụng tôi, đúng không?

- Sao anh biết? - Thê Tần buột miệng kêu lên, mắt tròn xoe nhìn Hải Đăng.

- Tôi đã nói rồi Tôi biết nhiều chuyện hơn cô nghĩ. Hắn cười thoáng nhìn cô

- Và tôi luôn đồng tình với cô.

Thê Tần liếc trộm nhìn Hải Đăng. Khuôn mặt hắn lúc này rất thật tình. Nó khác với vẻ mặt nhâng nháo đùa cợt mà cô đã từng thấy ở hắn. Tự nhiên, cô thấy cái gì đó gần như trút gánh nặng, và nhẹ nhẫng đi, dễ chịu. Cô thở dài:

- Làm sao anh biết được ý nghĩ của tôi về ba mẹ tôi?

- Nó in rành rành trên khuôn mặt cô ấy Mi Mi ạ. Và tôi đọc nó rất dễ dàng. Buổi trưa đó, cô bắt mắt và xấu hổ vô cùng vì cách của ba cô. Và cô xa cách luôn cả mẹ, vì cô nghĩ mẹ lúc nào cũng bao che cho ba cô.

- Ôi! Sao anh tâm lý thế? -Thế Tần kêu lên, ngạc nhiên cùng cực. - Sao anh biết chuyện riêng của gia đình tôi thế? Có phải mẹ tôi đã nói với anh không?

Hải Đăng lắc đầu:

- Di Mỹ không phải là mẫu người hay than thở.

Thế Tần thâm thì:

- Tại sao anh biết?

Hải Đăng nói một câu xa đề:

- Cô không biết gì đâu. Khi cô còn ở trong nôi thì tôi đã được tám tuổi. Tôi thấy ba mẹ mâu thuẫn với nhau ra sao, và hiểu được nhiều điều mà một đứa con nít bình thường không hiểu. Chỉ cần quan tâm cô một chút là tôi biết hết.

- Thế mà tôi cứ tưởng anh vô tư lắm.

- Đều nữa chứ. - Hải Đăng nheo mắt.

Thế Tần phì cười. Cô bướng bỉnh:

- Cái đó thì dĩ nhiên rồi, làm sao mà nghĩ khác được?

- Vậy cô có sợ tôi không?

- Sợ cái gì?

- Một mình xông vào hang cọp mà không sợ bị ăn thịt.

Thế Tần bĩu môi:

- Tôi đâu có dễ bị ăn hiếp, không tin cứ thử xem.

Hải Đăng nhún vai:

- Trò cường bức là của bọn phạm phu, tôi không thích làm vậy đâu. Còn cô, cô không sợ bị tôi quyến rũ à? Hãy đề phòng cẩn thận đi Mi Mi, tôi nguy hiểm lắm đấy.

Thế Tần không hay là mình đã ngời nhích ra. Cử chỉ của cô không lọt khỏi mắt của Hải Đăng. Hắn nhìn đi nơi khác, trên môi thoáng nụ cười. Rồi mặt hắn trở lại vẻ nghiêm nghị.

- Cô cất tiền đi và từ nay về sau đừng làm những chuyện khờ dại như vậy nữa. Cô không nên chịu trách nhiệm về những sai lầm của người lớn, không đủ sức đâu cô bé ạ.

Thê Tần kêu lên:

- Nhưng như vậy thì đến bao giờ ba mẹ tôi mới trả được nợ cho anh? Anh không nhận thì tôi khổ sở lắm.

- Đây là chuyện của người lớn, cô đứng qua một bên đi.

Thê Tần thở dài:

- Nói thì nghe dễ nhưng thực hiện thì khó lắm. Ba tôi không giống mẹ tôi. Mẹ tôi tự trọng và khổ tâm khi nhờ vả người khác, cho nên tôi...

Hải Đăng ngắt lời:

- Cô không đủ sức để giúp dì Mỹ đâu. Hãy nghe lời tôi, đứng qua một bên đi.

Hắn nói một câu thật khó hiểu:

- Bi kịch của gia đình cô không phải là chỗ thiếu nợ đâu, mà là ở khía cạnh khác. Cô càng ráng dành dụm tiền thì cả cô và dì Mỹ đều trở nên tự hại mình. Nghe lời tôi đi.

Thê Tần nhú mày:

- Anh nói cái gì thế?

Hải Đăng có vẻ không muốn giải thích. Hắn nghiêng người tới, lấy sấp tiền đặt vào giỏ. Cử chỉ của hắn thật tử tôn, nhưng cương quyết. Thê Tần vội giữ tay hắn lại, kêu lên:

- Tôi không thể nhận lại như thế, tôi xin anh nhận giùm đi. Nếu không tôi sẽ xấu hổ lắm.

Hải Đăng nhìn xuống những ngón tay cô đang bấu vào tay mình, cười chế giễu. Thê Tần vội buông tay ra. Nhưng cô lúng túng quá, không nhớ cả chuyện gì, cô liếm môi:

- Tôi rất hạnh diện khi giúp mẹ tôi thoát khỏi mặc cảm, cho nên thiếu thốn mấy, tôi vẫn chịu được. Anh hiểu không? Vì vậy tôi xin anh...

- Hiểu rồi. Tôi hiểu hơn những gì cô nói. Nhưng con trai như tôi mà nhận tiền dành dụm của một cô gái thì chẳng ra gì cả. Và tôi muốn từ đây về sau cô bỏ ý nghĩ đó đi.

Thê Tần nhìn xuống tay mình, cô nói một cách âm thầm:

- Không còn cách nào khác, anh Đăng ạ. Có lẽ anh chưa hiểu hết khả năng của ba mẹ tôi.

Nhưng Hải Đăng đã không nghe cô nói. Hắn đứng dậy như không muốn tiếp tục câu chuyện, và trở lại ngồi đối diện với cô, im lặng nhìn những ngón tay cô đan vào nhau. Thế Tần tưởng hắn sắp nhận xét về những ngón tay của mình, thì hắn chợt lên tiếng:

- Sao lúc này cô ồm quá vậy?

Thế Tần mở lớn mắt nhìn Hải Đăng. Cô không tưởng tượng bỗng nhiên hắn hỏi những chuyện như vậy. Cô chưa kịp trả lời thì hắn đã nói tiếp:

- Cô bắt đầu chán những chuyến đi chơi xa chưa?

- Đi đâu kia?

- Tôi muốn hỏi về công việc của cô đấy.

Thế Tần trả lời thành thật:

- Trước đây thì có, nhưng bây giờ tôi ngán lắm rồi. Tôi không còn ham vui như trước nữa.

Hải Đăng nói như gợi ý:

- Vậy sao không nghỉ ở công ty du lịch đi. Đi làm một việc gì khác thích hợp với khả năng của cô hơn.

Thế Tần vội lắc đầu:

- Anh không biết chứ, tìm việc khó lắm. Lúc trước tôi với nhỏ bạn đi xin việc làm cả hơn một tháng, bây giờ tôi sợ tình trạng đó lắm.

- Chỉ cần cô nói với tôi cô thích làm gì, còn thì không khó như cô tưởng đâu.

Thế Tần buột miệng:

- Sao anh quan tâm đến tôi vậy? Tôi không hiểu sao anh lại tốt với gia đình tôi thế? Có phải...

Cô chợt im bặt. Hải Đăng nhìn cô tinh quái:

- Sao không hỏi tiếp nữa đi.

Thế Tần im thin thít. Cô thấy mình vô cùng may mắn vì biết stop đúng lúc. Nếu hỏi thẳng ra, chắc chắn hắn sẽ cười vô mũi, cô đã bị một lần rồi. Từ lâu cô

đã tự như câu nói của dì Kiều ở sân bay là có thật. Nhưng không thể nghĩ như vậy là hỏi như vậy.

Hải Đăng nhìn cô chăm chú, khuôn mặt đầy vẻ giễu cợt:

- Lại sắp hơi một câu không khiêm tốn rồi chứ gì? Tôi đã nói rồi mà. Tôi cũng muốn yêu cô lắm, nhưng không được, dù có ráng hết sức.

Hắn phá lên cười Thê Tần đứng bật dậy, run giọng:

- Anh có thể đùa tế nhị một chút được không? Con người anh là vậy đó hả?

Cô quay ngoắt người, bỏ ra cửa Hải Đăng cũng đứng dậy đi theo hắn. Hắn lững thững ra sân giúp cô dắt xe ra cổng. Nhưng Thê Tần đã giằng lại.

- Cảm ơn.

Hắn tỉnh bơ cười với cô:

- Khi nào cô bỏ cái tật nổi giận khi bị chọc tức, lúc đó cô có thể yên tâm mình đã là người lớn. Cô sẽ thấy cuộc đời nhẹ nhàng lắm. Không tin thì tập thử đi.

- Không cần anh phải dạy.

Thê Tần hàm hực dắt xe ra, Hải Đăng lịch sự mở cổng cho cô.

- Chúc vui vẻ.

Thê Tần không thèm trả lời Đi một đoạn khá xa, cô vẫn con cảm giác tức tối, bất lực. Cô có cảm giác bị lừa khi tỏ ra nghiêm chỉnh với hắn. Rốt cuộc là như vậy đó. Con người hắn không khi nào đàng hoàng cả, trong khi cô thì ghét cay ghét đắng con trai hay bỡn cợt.

Thê Tần thề với lòng mình rằng sẽ không bao giờ tìm đến hắn nữa. Cô sẽ âm thầm gom đủ số tiền và sẽ đường hoàng ném trả vào mặt hắn, để hắn không còn coi thường cô nữa. Bây giờ cô hiểu rằng, chính sự coi thường ngấm ngấm mới làm hắn giễu cợt cô như vậy. Tự ái và giận đời, cô giận ba mẹ đã nhờ vả gia đình hắn để bị coi thường. Bất giác, cô chảy nước mắt vì cảm giác tủi nhục.

Vậy nhưng hôm sau, Hải Đăng lại làm đảo lộn suy nghĩ của cô. Buổi tối, đang coi chùng quày thì một người khách bước vào. Cô tưởng đó là người mua hàng. Nhưng anh ta chỉ đứng trước quầy:

- Xin lỗi Cho tôi gặp cô Thê Tần.

- Tôi tên Thê Tần, có chi không anh?

Anh ta đặt một cái hộp bao giấy hoa lên mặt kiếng:

- Có người gửi quà cho cô Cô ký nhận giùm.

“Ai thế nhỉ”- Thê Tần thoáng nghĩ đến Bách Thắng. Cô ký tên rồi hồi hộp mở quà. Một chiếc vòng bằng vàng, giống hệt chiếc vòng mà cô đã bán. Thế là sao nhỉ? Thê Tần ngồi thừ người suy nghĩ, rồi vụt hiểu Chắc chắn là Hải Đăng. Hắn mua trả lại cho cô Tại sao hắn làm như vậy Tại sao hắn có cử chỉ tế nhị, ga lăng với cô như vậy Hắn thật là khó hiểu.

Thê Tần ngồi mân mê chiếc vòng. Rốt cuộc thì Hải Đăng là người như thế nào đây? Hời hợt, thích bông đùa, phóng túng. Hay đúng thật là sâu sắc hào hiệp? Đâu mới là sự thật, là bản chất của hắn? Cô biết tiền không là gì đối với hắn. Nhưng nếu với ai, hắn cũng hào phóng như vậy thì chịu gì nổi?

Cô phân vân nửa muốn trả, nửa muốn gọi điện cảm ơn. Nhưng trả thì có vẻ bất lịch sự quá. Cảm ơn thì sợ hắn lại chọc tức. Đành im lặng vậy Rồi có lúc nào đó cô sẽ nói với hắn.

Những ngày trong nhà thật là nặng nề. Thịnh thoảng Thê Tần thấy mẹ khóc một mình. Khi hơi thi bà tìm cách lãng tránh hay giải thích qua loa rằng bà buồn vì nợ. Thê Tần nửa tin nửa ngờ. Cô cũng buồn vì nợ vậy Nhưng đâu có đau khổ phờ phạc như mẹ. Cô có linh cảm có một chuyện gì đó. Nhưng cụ thể là gì thì cô không biết.

Cô có hơi Mai Linh, Mai Linh bảo những lúc cô không có ở nhà, ba và mẹ cô hay rất cãi nhau, có lúc cãi kịch liệt. Nhưng cả hai đều ở trên lầu nên Linh nghe không rõ.

Thê Tần thấy chán nản vô cùng. Mẹ cứ bùng bít mọi chuyện. Giá mà mẹ chịn nói với cô, có lẽ cô không khổ sở vì nghi ngờ. Gia đình gì như địa ngục, chán không thể tưởng.

Nhưng Thê Tần không bị cảm giác nghi ngờ lâu. Và cái điều cô nhìn thấy thật kinh hoàng, nó ghê gớm vượt xa tưởng tượng của cô.

Buổi tối đi chơi với Tường Phương, cô thấy ba cùng một cô gái trẻ bước ra khỏi nhà hàng. Điều làm cô sững sờ nhất là cô gái ấy, cô đã gặp một lần. Vẻ đẹp của cô gái đó, cô không thể nào quên được. Cô khẽ thốt lên một cách vô ý thức:

- Trời ơi! Hoàng Hương!

Thê Tần đứng chết dí trên vỉa hè. Khi cô sực tỉnh và băng qua đường thì họ đã đi quá xa Cô quên mất Tường Phương đang đứng chờ cô và đi nhanh về phía họ.

Thoắt một cái Thê Tần vụt hiểu tất cả, hiểu và lập luận một cách logic mọi sự việc. Nhưng nếu không quá thông minh, có lẽ cô đỡ khổ hơn. Cô cũng không nhớ bằng cách nào đó cô đã đến nhà Hải Đăng. Lúc này, cô cần gặp hắn ghé góm để hơi, dù sự việc đã rõ mười mươi.

Hải Đăng không có ở nhà, cô bấm chuông khá lâu mà cánh cổng vẫn im im. Thê Tần đứng tựa vào trụ xi măng, nhất quyết chờ hắn.

Đến thật khuya, Hải Đăng mới về. Thấy Thê Tần, hắn bước xuống xe, đi đến trước mặt cô:

- Khuya rồi sao cô còn đứng đó? Có chuyện gì không? Cô làm sao vậy?

Thê Tần im lìm nhìn hắn, dưới ánh đèn, nhìn khuôn mặt của cô tái xanh, như không còn sinh khí. Hải Đăng không giấu được vẻ lo âu:

- Cô chờ tôi lâu chưa? Có chuyện gì vậy Mi Mi?

- Tôi muốn hơi anh về chuyện ba tôi. Tôi vừa gặp họ.

Hải Đăng hơi khựng người Trong một thoáng, anh nhắm mắt quay mặt đi chỗ khác. Rồi anh trở lại vẻ thanh thản:

- Cô vào nhà đi.

Anh bước tới cổng, rồi quay lại nhìn Thê Tần.

- Hôm nay dì sáu xin nghỉ, nhà không có ai. Sao cô không gọi máy nhắn cho tôi? Đứng ở ngoài này bất tiện quá.

- Tôi không có số máy đó.

- Thôi được, vào nhà đi, chờ tôi cất xe.

Thê Tần vào phòng khách, một lát Hải Đăng đi vào, ngồi đối diện cô:

- Thế nào?

Thê Tần cắn chặt răng, nhìn anh ta một cách oán trách:

- Anh đã biết chuyện của ba tôi. Tại sao anh không nói với tôi?

Thấy Hải Đăng im lặng, cô nóng lên, nói như hét:

- Anh định chối phải không? Vì anh sợ mang tiếng thóc mách chứ gì? Chết tiệt sự cao thượng của anh đi. Anh có biết im lặng như vậy là bao che cho ba tôi không?

Hải Đăng trầm tĩnh:

- Nếu tôi nói cho cô biết, liệu có thể cô có cứu vãn được tình thế không? Cô có tin rằng sẽ ngăn cản được bác Hinh không? Hay sẽ làm cho mọi chuyện rối beng lên thêm?

Thê Tần cứng họng, cứ giương mắt nhìn anh lấp bắp:

- Có thể... Có thể tôi không ngăn cản được họ nhưng còn hơn tôi không biết gì cả.

- Có khi vô tâm lại hay hơn đó, Mi Mị Cô đã buồn vì không khí trong nhà rồi, tôi không muốn cô gánh thêm sự uất ức, cảm giác đó không dễ chịu đâu, nhất là đối với một cô gái hồn nhiên như cô.

Thê Tần hơi nghiêng người tới trước, nhìn mặt Hải Đăng chăm chăm:

- Có thật anh tội nghiệp tôi không? Hay là anh bao che cho cô tả Anh sợ tôi tới tìm quậy cô ta chứ gì?

- Cô tự đánh giá mình quá cao rồi đó. Cô không đủ sức để đối đầu với cô ta đâu. Hoàn toàn không. Cô chỉ là một đứa nhỏ so với bản lĩnh của Hoàng Hương, nếu quậy thì phần thiệt thòi sẽ nghiêng về cô đó.

Thê Tần mím môi nhìn anh ta, nước mắt đã bắt đầu ngấm ngấm:

- Tôi không tin. Đó là cách anh bảo vệ cô ta phải không? Vì cô ta đã từng bỏ bịch với anh mà. Anh vô lương tâm lắm!

Càng nói cô càng run lên vì tức, cô bật khóc:

- Có phải vì cô ta mà gia đình tôi sẽ mắc nợ không? Cô ta vùi vĩnh ba tôi. Còn ba tôi thì lương gạt mẹ tôi, ba tôi bảo là đi làm ăn. Còn mẹ tôi thì tin tưởng... Trời ơi! Tất cả mọi người đều là quỷ, cả anh nữa Tôi căm thù các người lắm. Rồi các người sẽ bị quả báo Mẹ tôi có tội tình gì chứ?

Thê Tần nghẹn lại, không nói được, cổ họng như cứng ngắt vì đau. Cô khóc nức nở, tay dấm liên tục lên xuống mắt ghề. Một sự phản ứng đầy bất lực, uất ức. Hải Đăng đến ngồi xuống cạnh cô.

- Đừng khóc Mi Mi.

Nhưng Thê Tần cứ vẫn bụm mặt, vai bắt đầu run lên vì khóc. Hải Đăng chòang tay qua vai cộ Thê Tần xô mạnh anh ta, hét lên:

- Đừng có đụng đến tôi. Đồ lương gạt.

Chợt có tiếng chuông reo. Hải Đăng bước tới bỏ ống nghe xuống bàn, rồi trở lại bên cạnh Thê Tần, dịu dàng lau nước mắt cho cô:

- Tôi biết nếu nói ra thì kết quả chỉ là thế này. Cô chỉ có thể khóc, chứ không làm gì được Hoàng Hương đâu. Vậy không biết sẽ tốt hơn. Cô có hiểu ý nghĩ của tôi không?

Thê Tần gạt phăng tay anh ta ra, hung hăng:

- Tôi không cần hiểu. Tôi chỉ biết anh cố ý bao che cho cô ta, vì anh không nỡ thấy cô ta bị đánh ghen. Anh đừng hòng tôi im lặng. Tôi sẽ mách mẹ tôi. Mẹ tôi sẽ cho họ một bài học, cả anh nữa.

Thê Tần chợt im lặng. Cô vừa nhớ ra rằng, trong chuyện này, cuối cùng Hải Đăng là người lãnh đủ. Anh là người mất tiền giống mẹ, dù hình thức nào cũng vậy thôi.

Nhưng không vì vậy mà cô thông cảm cho anh tạ. Chỉ thấy mình bị lừa dối sau lưng. Điều đó làm cô tức điên cuồng. Cô quát mắt lên:

- Có lúc tôi tưởng anh đạo đức lắm. Nhưng bây giờ, dù có cố gắng thông cảm, tôi vẫn thấy anh là một tên đê tiện, vừa sỗ Khanh, vừa mất tư cách, lại còn tiếp tay cho bọn mất dạy.

Hải Đăng không hề phản ứng trước sự mắng nhiếc thậm tệ của cô. Còn Thê Tần đang mất bình tĩnh nên không nhận ra mình nói quá nặng, quá bất công đối với anh. Cô quệt cho sạch nước mắt nhem nhuốc ở trên mặt, trút hết cơn thịnh nộ ghê gớm, cho đến lúc quá mệt mới mới thôi.

Hải Đăng có vẻ dịu dàng hơn ngày thường. Anh kiên nhẫn ngồi bên cạnh cô, im lặng nghe. Đến lúc thấy cô như không còn sức lực, anh nói thật từ tốn:

- Cô về đi. Mi Mị Khuya rồi. Mai bình tĩnh lại cô sẽ thấy...

Nhưng Hải Đăng chưa kịp nói hết câu thì đã nghe tiếng rơi loảng xoảng của kính vỡ. Cả anh và Thê Tần nhìn ra.

Trong khoảnh khắc, Thê Tần chợt rùng mình khi nhận ra Xuân Uyên. Một chiếc giày còn trên tay, một mảnh cửa kính bị vỡ toang. Cái cách cô nàng lưu ý sự có mặt của mình thật dễ sợ, đầy đe dọa.

Thê Tần ngồi im, lạnh toát cả người, chỉ biết giương mắt nhìn Xuân Uyên. Hải Đăng đứng dậy. Anh phớt lờ như không thấy thành tích của cô vừa làm. Anh hơi rất thản nhiên:

- Em tìm anh à? Sao lại đến giờ này? Có chuyện gì không?

Thê Tần tưởng cô nàng sẽ hung hăng quát tháo như Hoàng Hương, nhưng không phải, chỉ là một phản ứng rất nhẹ nhàng. Cô nàng cười lạnh:

- Đây đâu phải là lần đầu tiên em ở lại đây vào ban đêm. Hỏi như vậy là anh phủ nhận mối quan hệ của chúng ta đấy. Anh sợ Thê Tần biết hả?

Tự nhiên Thê Tần quay mặt đi chỗ khác, mặt nhăn lại vì gương. Con gái ở nhà con trai vào ban đêm không biết xấu hổ, đã vậy còn nói thẳng thừng. Cô chợt thấy hoảng lên khi nhận ra mình đang ở nhà một mình với Hải Đăng vào lúc khuya khoắt thế này, mà lại do cô chủ động tìm đến nữa. Cha mẹ ơi, thật là kinh khủng.

Cô liếc nhìn Hải Đăng, khuôn mặt anh ta hoàn toàn kín bưng, thậm chí chỉ khoác tay về phía ghế:

- Em ngồi đi.

Xuân Uyên ngồi xuống bên cạnh Thê Tần, phớt lờ như không hề thấy cô. Cô nàng nhìn thẳng vào mặt Hải Đăng:

- Lúc chiều đến giờ, em gọi điện mấy lần, nhấn máy cũng không thấy anh. Lúc này gọi lại bị anh ngắt máy. Em nghi lắm. Bây giờ anh thấy thế nào? Điều em nghi ngờ sự không chung thủy của anh là đúng chứ?

Hải Đăng chậm rãi tìm điều thuốc, chậm rãi châm lửa và cũng chậm rãi mỉm cười:

- Em rình rập anh?

Thê Tần nhìn anh chăm chăm. Cô có cảm giác anh ta cần hút thuốc để trấn áp sự căng thẳng, và vẻ bình tĩnh bề ngoài che giấu tâm trạng bối rối. Nó rất là tinh vi nên khó mà nhận thấy hay nói ra được, nhưng nó không đánh lừa được cảm nhận của cô.

Cô hơi liếc về Xuân Uyên. Không biết cô ta có mơ hồ nhận ra không? Chỉ thấy nàng thần nhiên, pha chút mỉa mai:

- Sao anh không tự hỏi mình, anh như thế nào để em cứ nghi ngờ? Em gọi điện cho anh, em luôn có ý nghĩ biết đâu bên cạnh anh còn có ai đó. Và mấy ngày không đi chơi với em, biết đâu anh đã đi chơi với ai đó. Bây giờ anh còn chối nữa không? Anh giải thích đi. Tại sao có mặt Thê Tần ở đây?

- Cô ấy có chuyện cần bàn với anh.

- Có đúng như vậy không Thê Tần?

Cái nhìn của Xuân Uyên làm Thế Tần đâm ra bối rối Đáng lẽ phải thanh minh, thì cô lại ngớ ra, lúng túng:

- Tôi... lúc này tôi đến đây thật... Nhưng không phải tìm cá nhân anh tạ Thật ra, tôi chỉ muốn hơi về chuyện của nhà tôi... nhà tôi có...

Hải Đăng ngắt lời:

- Thôi đi Mi Mi Tại sao cô lại khổ sở thanh minh như vậy, trong khi cô thật sự trong sáng với tôi. Không cần phải như vậy đâu.

Thoắt một cái, ánh mắt của Xuân Uyên làm cô tưởng mình sắp bị đốt cháy đến nơi. Và tim cô nhảy lên một nhịp. Nhưng Xuân Uyên chỉ nhìn cô, rồi nhìn qua Hải Đăng, cười bản lĩnh:

- Anh tưởng em sẽ gây gỗ với Thế Tần hoặc anh sao? Em đâu có tự hạ mình như vậy Nhưng tối nay em có dịp khẳng định bản tính của anh rồi Và em đề lương tâm anh lên tiếng.

Cô nàng đứng dậy, chìa tay về phía Thế Tần:

- Thật ra, chúng mình đều là nạn nhân như nhau. Mình không coi Tần là đối lập đâu.

Đúng là một cách châm biếm cay độc, chẳng khác nào mắng vào mặt Hải Đăng. Thế Tần liếc nhìn anh ta, xem phải ứng ra sao. Nhưng Hải Đăng vẫn thản nhiên, hoàn toàn không bị tác động. Cô chìa tay cho Xuân Uyên. Cô nàng bóp nhẹ tay cô, rồi nhẹ nhàng:

- Về trước nghe Tần.

Xuân Uyên đi ra rồi, Thế Tần quay lại nhìn Hải Đăng. Tình huống vừa rồi y như là một màn kịch, đến nỗi cô không tin là nó đã diễn ra. Cô chưa biết nói gì hết thì anh lên tiếng:

- Về chưa Mi Mi Tôi sẽ đưa cô về nhà.

Thế Tần lập tức đứng dậy Bây giờ cô mới nhớ, đáng lẽ mình về trước Xuân Uyên mới phải Lúc này rồi quá nên cô không kịp nghĩ ra.

Trên suốt đường về, Hải Đăng chỉ im lặng lái xe. Anh ta có vẻ suy nghĩ chuyện gì đó. Thế Tần cũng không muốn nói chuyện. Những diễn biến của tối nay làm cô thấy mệt mỏi kỳ lạ.

Ông Hình là người mở cửa cho cô Hình như ông cũng mới về. Ngó ra đường thấy Hải Đăng, ông vẫy tay ra chào một cách nhiệt tình. Cử chỉ của ông làm Thế

Tần quay mặt đi. Cô không chịu nổi cách ba vỗ vập như vậy, vừa trẻ con, vừa tự hạ thấp mình. Cô vội bỏ đi lên trên. Nhưng ông Hình đã nhanh hơn cô:

- Con chịu quen với anh ấy hồi nào vậy, con gái Thế là tốt lắm. Ba nghĩ mẹ con cũng vui lắm.

Thế Tần “dạ” nhỏ. Đến giờ cô chợt ý thức mình được giáo dục hoàn hảo quá. Sự giáo dục lễ phép đẽ bẽp dí sức phản kháng âm ỉ trong cô. Cô ước sao mình có thể mát tay để nói thẳng vào mặt ba rằng, cô kính sợ ông. Và ông sẽ không bao giờ như ý muốn. Cô sẽ nói tất cả với mẹ. Mẹ bị lừa gạt bao nhiêu đó đủ rồi.

Tối hôm sau ông Hình lại vắng nhà. Thế Tần thừa biết ông đi đâu. Cô vào phòng bà Mỹ, kể lại tất cả những gì đã thấy với vẻ giận dữ.

Bà Mỹ như rơi từ trên cao xuống, bất ngờ và đau tê tái. Lần đầu tiên Thế Tần thấy mẹ như vậy, tưởng có thể bị hóa điên vì phần uất. Bà cắn chặt răng, nhìn Thế Tần:

- Mẹ sẽ ly dị ông ta. Ông ta làm quá sức chịu đựng của mẹ rồi.

Thế Tần nhìn mẹ, nghi ngờ. Cô không tin mẹ làm nổi cái việc nặng nề ấy. Trước đây, không chịu nổi ba, mẹ đã đồng ý ly thân, rồi sau đó lại yếu đuối đón nhận ba trở về. Dù bây giờ hiểu ra, cô không tin mẹ có đủ dũng khí để làm việc đó, thậm chí cũng không đủ can đảm đi tìm chứng cứ để rạch mặt của ba.

Nhớ tới những gì Hải Đăng nói, Thế Tần thở dài nhận ra rằng anh ta nói đúng. Cô sẽ không đối đầu nổi với Hoàng Hương. Chợt nghĩ đến việc gặp mặt cô ta để đối chất là cô đã run lên rồi. Cô không quen làm những chuyện dữ dội. Cô sống bình yên quen rồi, thậm chí là nhút nhát.

Nghĩ tới nỗi bất hạnh mà ba đã mang cho mẹ, Thế Tần giận điên cả người vì căm ghét. Nhưng cơn giận đó chỉ dừng ở chỗ muốn tránh xa ông ta, còn trả thù thì cô không nghĩ ra nổi.

Cô hỏi một cách hoài nghi:

- Mẹ có làm nổi không? Con chỉ sợ mẹ không dám thôi. Còn con thì ủng hộ mẹ tối đa.

Bà Mỹ vẫn còn bưng giận:

- Với một người vô lương tâm như vậy, mẹ còn níu kéo làm gì? Lúc trước ông ta biểu mẹ đưa vàng để đi làm ăn, mẹ cứ tin tưởng ông ta một cách vô tư. Mẹ ngu quá nên mới ta nông nỗi này. Thật là đốn mạt mà!

- Vậy mà mẹ giấu con.

Bà thở dài:

- Làm sao mẹ biết được ông ấy vô lương tâm đến như vậy. Còn con thì lúc nào cũng chống đối ông. Mẹ đứng giữa phải khổ tâm đủ thứ hết mà có ai hiểu cho mẹ?

Thê Tần thở dài. Thật ra, có một người hiểu mẹ rất rõ, đó là Hải Đăng. Có lẽ chính vì vậy mà anh ta giúp mẹ nhiệt tình.

Thê Tần đang nằm trong phòng nghe nhạc. Chợt có tiếng gõ cửa, rồi Mai Linh gõ đầu vào.

- Tần có ai tìm kìa. Một thanh niên rất đẹp trai, công tử và cười có răng khênh.

Nhận xét đùa cợt của Mai Linh làm Thê Tần Phì cười. Cô ngồi lên, tắt máy, chải lại mái tóc rồi đi xuống nhà. Ai mà công tử nhỉ. Cô nhớ trong số những người mình biết, chẳng có ai có vẻ công tử cả. Hải Đăng lại càng không.

Thê Tần bước ra phòng khách. Cô chợt sững sốt khi thấy công tử đó chính là Bách Thắng. Cô bước nhanh về phía anh ngỡ ngàng.

- Em không tưởng nổi là anh. Anh về lúc nào vậy?

- Anh về thăm nhà. Hôm qua ở sân bay, anh định gọi cho em, nhưng anh muốn dành cho em một sự bất ngờ.

Thê Tần cười sung sướng.

- Em bất ngờ thật đó. Em cứ nghĩ hai năm nữa mới gặp được anh. Nhưng... chùng nào anh đi.

- Hai tuần nữa.

- Sao nhanh quá vậy?

Bách Thắng mỉm cười:

- Nghỉ tết chứ đâu phải nghỉ hè, về thế này là anh thấy quý lắm rồi.

Thê Tần đẩy ly nước về phía Bách Thắng:

- Anh uống nước đi.

Cử chỉ khách sáo của cô làm anh mỉm cười, rồi nhìn cô hơi lâu:

- Anh muốn mời em đi chơi.

- Có Tường Phương không? Sao không rủ nó đi.

Hỏi xong cô mới thấy mình thiếu tế nhị. Dĩ nhiên anh đến đây vì cô. Nếu có Tường Phương thì không khí sẽ khác đi. Không để anh kịp trả lời, cô đứng lên:

- Anh chờ em chút nha.

Cô đi lên phòng trang điểm cho qua loa, rồi xuống nhà. Cô dặn Mai Linh:

- Nếu mẹ có hỏi, chị nói em đi chơi với bạn nghe.

Cả hai vừa đứng lên thì ông Hình cũng vừa về tới. Thấy Bách Thắng, ông gần như đã cau mặt khó chịu, và chỉ gật đầu chào anh, rồi đi thẳng vào nhà. Thê Tần thấy tức vô cùng, cô cười gượng:

- Ba em khó tính lắm, nhưng không có ác ý gì đâu.

Ngay lúc đó, ông Hình gọi vọng xuống:

- Mi à! Lên đây ba nhờ một chút.

Thê Tần quay lại nhìn Bách Thắng:

- Anh chờ em chút nha.

Cô đi lên lầu. Thấy cô ông Hình hỏi ngay:

- Cậu đó là ai? Bạn mới của con à?

- Dạ.

- Làm nghề gì vậy?

- Anh đang du học ở nước ngoài chứ không có đi làm.

Vẻ mặt ông Hình thay đổi hẳn.

- Du học nước ngoài hả? Chắc là nó giàu lắm. Nó có giàu bằng thằng Đăng không con?

- Con không biết.

Ông Hình vẫn không để ý đến vẻ mặt của cô, chỉ gật gù:

- Con quen với mấy thằng đáng giá như vậy, ba chịu lắm. Thôi con xuống tiếp đi.

Thê Tần đi xuống, lòng tràn ngập bất bình, chán nản. Cô biết trong đầu ba, thế nào cũng xuất hiện ý nghĩ lợi dụng Bách Thắng. Tự nhiên cô thấy xấu hổ kỳ lạ. Với Hải Đăng thì cô có thể tin cậy để nói thật. Nhưng Bách Thắng thì không thể. Cô muốn anh hiểu gia đình cô hoàn mỹ hơn.

Khi ra đường Bách Thắng chợt quay lại:

- Nói em đừng buồn... Nhưng, anh có cảm giác bác trai không thích anh.
- Đâu có đâu. Tính ba em nghiêm lắm chứ đâu có nghĩa gì. Ba em ít cười mở lắm, nhưng thân rồi ba dễ chịu và quý mến anh cho coi.
- Vậy hả? Là anh chỉ hỏi vậy thôi. Anh không nghĩ gì cả.

Anh luồn tay ra sau, nắm lấy tay cô:

- Còn giận anh không Tần?
- Giận gì kia?
- Lân đó, anh đã làm em thất vọng. Anh ân hận quá.

Thế Tần nép sát anh hơn.

- Em quên rồi! Nhưng sao lúc đó anh làm vậy?
- Thật tình lúc đó anh chỉ nghĩ đến sự nghiệp của mình, đầu óc lúc nào cũng bận rộn cho chuyện đi, nhưng qua bên đó ổn định rồi, anh bắt đầu thấy nhớ em. Anh thấy mình thật vô lý.

Thế Tần cười khẽ:

- Khi nhận được thư của anh, em ngạc nhiên dễ sợ. Em cứ nghĩ, anh ở bên đây, anh đã không cần em rồi, qua bên đấy sẽ không cần hơn. Ở nước ngoài xa nhà, hẳn anh sẽ tìm người thích hợp bên đó...

Bách Thắng ngắt lời:

- Không phải ai cũng có tâm lý đó đâu. Anh đã gặp vài cô, nhưng anh thấy... họ không bằng em. Họ không gây ấn tượng như em đã từng gây cho anh. Anh hiểu anh sẽ hối hận nếu để mất em. Anh chỉ băn khoăn một chuyện.

- Chuyện gì? - Thế Tần hơi tò mò.

- Sau này anh chỉ có danh thôi. Thật tình, anh không biết cách xoay sở trong cuộc sống. Có thể danh vọng sẽ mang đến cho anh cái gì đó, nhưng anh không dám chắc mình sẽ giàu có. Em có chịu không?

Thế Tần im lặng. Thật ra, Bách Thắng không hiểu gì về cô cả. Anh không biết gia đình cô đã sụp đổ đến mức không còn gượng lại được, và về tiểu thư của cô chỉ còn là bề ngoài thôi. Cô không cố gắng nguy trang, nhưng nếp sống

từ đó đến giờ đã tạo cho cô hình thức như vậy, và cô không muốn làm nó thay đổi.

Không nghe Thê Tần trả lời, Bách Thắng hiểu sự im lặng ấy theo cách hiểu của anh tạ Anh vội nói như thanh minh.

- Em không nói chuyện thực thể phải không? Thật tình tính anh lại rất thực tế. Anh nói để em suy nghĩ, xem em có chấp nhận được điều đó không?

- Được chứ. Chỉ cần yêu nhau thôi, thì những chuyện khác đều có thể chịu được cả. Em nói thật đấy.

Im lặng một lát, cô nói thêm:

- Em chỉ cần một người thật sự yêu em. Vì nếu hôn nhân mà bị lừa gạt, nó sẽ làm mình sống dở, chết dở. Em hiểu điều đó lắm.

- Anh hiểu.

Thê Tần nhìn anh như không tin. Có lẽ Bách Thắng không hiểu hết câu nói ấy đâu, vì gia đình anh bình yên quá. Còn cô thì rút ra được bài học “xương máu” từ gia đình mình.

Bách Thắng đưa cô vào một ngôi nhà bên đường. Anh lịch sự đẩy cửa cho cô Vừa bước vào, Thê Tần thấy ngay Hải Đăng. Anh đang ngồi cùng bàn với hai người khách. Có lẽ họ đang ký một hợp đồng, vì Thê Tần thấy giấy tờ còn ở trên bàn, và người đàn ông đang loay hoay ký tên.

Hải Đăng chột ngược lên. Thấy cô, anh chỉ gật đầu chào như một người quen bình thường. Cử chỉ của anh làm nụ cười vụt tắt trên môi cô. Thê Tần hơi tự ái vì sự nhiệt tình của mình bị đáp trả một cách thờ ơ như vậy. Trong một thoáng, cô quay mặt đi chỗ khác. Nhưng cô cứ nhìn Hải Đăng cho đến lúc ngồi vào bàn. Hình như anh đang không vui. Có một vẻ gì đó trầm ngâm nặng nề trên khuôn mặt hay cười của anh tạ Và Thê Tần sẵn sàng bỏ qua cái tội lạnh nhạt của anh ta đối với cô.

Thê Tần nói chuyện với Bách Thắng nhưng mắt vẫn kín đáo liếc về phía bàn bên kia. Cô thấy Hải Đăng ký tên và nhận một chiếc hộp gì đó, đang cho vào cặp đựng giấy tờ. Anh đứng dậy, bắt tay hai người khách rồi về trước. Lần đầu tiên Thê Tần thấy anh ta có nụ cười xã giao như vậy. Rõ ràng anh ta đang có tâm trạng nặng nề. Sao vậy nhỉ?

Khi ra về, vô tình Thê Tần đi phía trước hai người đàn ông lúc nãy. Cô nghe một giọng nói trầm trầm:

- Tính ra, đây hết khu đất đó, cậu ta lỗ không dưới một trăm cây đâu. Cô bé Xuân Uyên chơi gang thật.

- Bởi vậy, đụng vào đàn bà là ớn lẫm. Chơi dao thế nào cũng có ngày đứt tay.

- Cậu ta bay bướm quá, rớt cuộc cũng chết vì đàn bà.

- Phen này coi như cậu ta sạt nghiệp, không biết mấy mỹ nhân còn bay lượn quanh thân tượng của các nàng không nữa.

Thê Tần quay lại nhìn hai người đàn ông. Họ đang cười một cách vô tâm. Cô biết họ đang nhận xét về Hải Đăng. Nhưng chuyện gì đã xảy ra với anh ta vậy?

Khi Bách Thắng đưa cô về nhà. Cô không giữ anh lại Chờ anh về rồi, cô đến nhà Hải Đăng ngay Mở cửa cho cô là một người phụ nữ đã lớn tuổi Thê Tần giữ vẻ mặt bình thản khi thấy cái nhìn dò hơi của bà.

- Dạ con đến tìm anh Đăng. Có chút chuyện.

- Cô vào nhà chờ, để tôi lên gọi cậu ấy.

Thê Tần đi theo người phụ nữ vào sân. Vừa đi, cô vừa gọi chuyện:

- Anh Đăng về lúc nào vậy dì?

- Chắc cũng hơn một tiếng rồi Cậu ấy ở trên lầu Cô ngồi chờ chút nghe.

Bà đi lên cầu thang, và trong vài phút, lại quay xuống, cười giả lả:

- Xin lỗi cô nghe. Cậu Đăng đang mệt nên không muốn tiếp khách. Cô tên gì? Để tôi nói lại Hôm nào cô tới chơi.

Thê Tần ngồi yên suy nghĩ, rồi quyết định

- Vậy con lên gặp anh ấy.

- Í! Đâu có được. Cô lên đó, cậu Đăng sẽ rầy tôi đó.

- Anh ấy sẽ không nói gì đâu. Dì đừng lo.

Vừa nói, cô vừa đứng dậy, mạnh dạn đi lên cầu thang. Cô đứng giữa phòng khách rộng thênh thang. Không biết đi lối nào Chợt thấy cánh cửa ở cuối phòng hé mở, cô đi thẳng đến, gõ nhẹ cửa.

Tiếng Hải Đăng vọng ra cộc lốc:

- Có chuyện gì vậy?

- Tôi đây. Tôi có thể vào được không?

Vừa nói cô vừa đẩy cửa bước vào Hải Đăng ngồi dưới nền gạch, dựa ngửa đầu vào thành giường, chiếc áo sơ mi phanh ra đến tận ngực. Bên cạnh anh là chai rượu với tàn thuốc bừa bãi Chưa bao giờ cô thấy anh bệ rạc và chán chường như vậy.

Hải Đăng ngồi thẳng lên khi thấy cô Anh nhìn cô, sừng sốt:

- Cô đi đâu vậy?

Thê Tần ngồi xuống trước mặt anh:

- Tại sao anh không muốn tiếp khách?

- Tôi muốn yên tĩnh một mình. Nhưng cô đi đâu vậy Tìm tôi có chuyện gì không?

- Lúc nãy, vô tình tôi nghe được hai người kia nói về anh, nên tôi vội tìm đến đây.

Hải Đăng nhìn cô chăm chú, rồi cười khan.

- Vậy cô đã biết hết chuyện của tôi rồi à? Đã biết vậy thì phải càng tránh xa tôi. Tới đây làm gì?

- Ngược lại, tôi cần phải ở bên anh nhiều hơn, nhất là trong lúc này.

Hải Đăng đưa tay, hất mái tóc lên trước trán, cử chỉ đầy khinh mạn.

- Một trong những điều mà tôi ghét nhất là bị thương hại Cô hiểu không? Nếu cô tới đây để an ủi thì khỏi. Tôi không quen nghe mấy câu đó đâu.

- Tôi không thương hại anh, chỉ muốn nói chuyện với anh.

- Tốt hơn là cô nên về, trước khi tôi nổi giận. Tính tôi không hiền lắm đâu.

Thê Tần nhìn Hải Đăng. Khuôn mặt anh đỏ kè kè. Hơi rượu nồng nặc, điệu bộ trở lì, lạnh băng. Có một cái gì đó đe dọa dễ sợ trong sự im lặng của anh tạ Tự nhiên Thê Tần nhớ lại hình ảnh của anh ta trong những ngày đầu mới biết: giễu cợt, nhâng nháo, ngang tàng và điệu giả. Bây giờ khi thất bại, anh ta trở thành khắc nghiệt đến dễ sợ. Phản ứng của anh ta không thể đoán trước. Giá mà thấy anh ta đập phá rồi khóc, có lẽ còn có thể an ủi.

Cô biết Hải Đăng tự cao như núi Chắc chắn anh ta không chịu nghe mấy câu đó đâu, mà cô tới đây chỉ vì mục đích đó.

Hải Đăng nhìn cô chăm chăm rồi chột cười nho nhỏ trong họng.

- Cô thật gan khi làm trái ý tôi. Có lẽ từ đó đến giờ, cô thấy tôi dễ dãi nên đâm ra tự tin. Cô có tin là tôi có thể quăng cô ra đường như một con mèo không?

Thê Tần hơi sợ, nhưng vẫn cố cãi:

- Anh thô bạo với con gái như vậy mà không xấu hổ sao?

- Tôi không hề xấu hổ trong những trương hợp đó. Cô đã phạm vào điều tối kỵ của tôi, là chứng kiến những giờ phút riêng tư mà tôi không muốn ai biết. Cô tưởng những điều đã làm là đúng lắm sao?

- Nếu đuổi tôi về để che giấu những mặc cảm của mình thì anh dở lắm đó.

Hải Đăng quắc mắt lên nhìn cô, dữ dội Thê Tần chớp chớp mắt, tưởng mình sắp bị đánh đến nơi. Nhưng anh chỉ cười nhạt, rồi bỏ ra ngoài. Một lát sau, anh ta trở lại với chiếc ly trên tay, và trước cách nhìn hoang mang của cô, anh ta rót rượu ra đầy cả hai ly:

- Có hai cách mà cô phải chọn. Một là về lập tức ngay cho tôi, hai là uống với tôi. Đã chia sẻ thì phải chia sẻ tới bến. Tôi cần bạn như vậy đó.

Thê Tần mở lớn mắt nhìn Hải Đăng. Cô đâu biết uống rượu Anh có điên không? Cô chưa thấy ai đuổi khách kiêu kỳ cục như vậy. Anh có những hành động không giống ai cả. Tự nhiên cô đứng bật dậy:

- Không cần anh phải làm kiêu đó, tôi sẽ không thèm tìm anh nữa đâu.

- Tốt.

Thê Tần ném cho anh một cái nhìn giận giữ, rồi hầm hầm bỏ ra cửa. Cô nghe tiếng thủy tinh rơi vỡ, nhưng không thèm quay lại nhìn. Nếu biết đến đây để bị đuổi kiểu này, cho vàng cô cũng không dám. Đành là ai cũng có tự ái và không muốn người khác chứng kiến sự quy ngã của mình, nhưng có cần phải thẳng thừng như vậy không?

Cô xăm xăm dắt xe ra cổng. Nhưng đến giữa đường, cô chợt đứng lại, phân vân. Thật tình, mặc dù rất sợ anh ta, nhưng cô không nỡ bỏ anh ta một mình. Tội nghiệp lắm!

Thê Tần phân vân một lát, rồi quay trở vào. Cô rón rén đi lên lầu, mở hé cửa nhìn vào Hải Đăng đã ngủ. Anh dựa đầu vào thành giường, tay buông thõng xuống gạch. Chiếc ly lúc nãy bị bẻ làm rượu chảy ướt nhem trên sàn.

Thê Tần đứng im nhìn anh. Và khi yên tâm là không còn bị đuổi, cô gọi dì Sáu lên dọn dẹp. Cả hai đều làm rất khẽ như sợ Hải Đăng phát giác sự có mặt của họ. Thê Tần thì thào:

- Từ đó đến giờ, anh có say như vậy không dì?

- Không có đâu. Cậu ấy tươm tất lắm. Từ đó đến giờ, không bao giờ tàn thuốc lung tung như vậy đâu.

- Máy hôm nay dì có thấy anh buồn gì không?

- Có. Buồn nhưng không nhậu. Hôm trước có cô Xuân Uyên tới Hai người nói chuyện gì đó, ban đầu còn bình thường, sau đó cô Uyên la um sùm, rồi bỏ về.

Thế Tàn chăm chú nhìn dì Sáu:

- Rồi dì có nghe họ nói cái gì không?

- Tôi rình nhưng chỉ nghe loáng thoáng thôi. Cô Uyên chửi cậu đấng ghê gớm lắm. Hình như cậu ấy lại có bồ mới nên cổ ghen. Cổ bảo là sẽ làm cho cậu Đấng sạt nghiệp. Hình như là đòi tiền nữa.

Đòi tiền gì nhỉ? Thế Tàn nhú mày không hiểu Hải Đăng làm gì mà lấy tiền của Xuân Uyên. Cô không tin anh ta nhận sự giúp đỡ của con gái Nhung là chuyện gì?

- Dì có nghe nói là tiền gì không?

- Hình như là tiền ngân hàng. Cô Uyên bảo sẽ vận động người cậu rút tiền cho vay lại, chắc là đến hạn đáo nợ rồi thì phải.

Thì ra là vậy. Thế Tàn chợt nhớ ra. Xuân Uyên là con cháu của chủ ngân hàng Nam Dương. Cô hiểu rồi. Cô nàng ghê gớm thiệt. Khi nổi giận thì cô nàng làm cho Hải Đăng điêu đứng chứ không khóc lóc thường tình. So với Hoạn Thư thì chắc không kém mấy đâu.

Nhưng bồ mới của Hải Đăng là ai vậy nhỉ? Bỗng nhiên Thế Tàn thấy hoang mang và tức điên lên. Cô biết anh ta bay bướm, nhưng trong thâm tâm, cô cứ nghĩ rằng cái đó đã quạ. Cô mơ hồ rằng, chính vì quan tâm đến cô nên anh không còn lảng nhãng đến ai. Vậy mà bây giờ...

Đúng là bị vỡ mộng. Cô thấy tức mà không lý giải được tại sao? Vì trên thực tế, anh đâu có tuyên bố là đã yêu cô. Còn cô thì rất yêu Bách Thắng. Thật không hiểu được mình ra sao nữa.

Tiếng dì Sáu vang lên làm cô giật mình:

- Cô phụ tôi một tay đưa cậu ấy lên giường được không? Ngủ dưới đất lạnh chết.

Thê Tần miêng cưỡng đứng dậy. Cả hai cố đỡ Hải Đăng nằm lên giường. Anh ta vẫn ngủ mê man quên cả trời đất. Thê Tần nhìn những sợi tóc của anh ta phủ xuống trán. Cô bỗng muốn hất nó lên, muốn làm một cử chỉ sẵn sóc nào đó. Cô gắm không chán sống mũi thẳng tắp của anh ta, ngắm khuôn mặt lộ rõ cá tính ngang bướng. Có lẽ anh ta có sức quyến rũ ở những điểm đó.

Bởi vậy mới quậy Thật là đáng ghét! Cái tính lẳng nhăng không chừa Đến lúc này còn kiếm thêm bồ mới Bị sạt nghiệp cũng vừa lắm. Xuân Uyên ghen thế cũng không ác lắm đâu.

Nổi sùng lên, cô thò tay nhéo anh ta một cái thật đau. Thấy anh ta không động dậy, cô mím môi bầu mạnh móng tay mình vào tay anh ta thêm một cái nữa Rồi sợ dì Sáu nhìn thấy, cô vội đứng lên với dáng vẻ vô tư nhất trên đời.